

Arrest

nr. 218 989 van 27 maart 2019
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Stad GENT, vertegenwoordigd door het College van Burgemeester en Schepenen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 21 november 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 16 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 februari 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 20 april 2018 dient de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie in, in functie van haar Belgische moeder.

1.2 Op 16 oktober 2018 neemt de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent (hierna: de gemachtigde) een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden. Dit is de bestreden beslissing, die op 22 oktober 2018 aan de verzoekende partij ter kennis werd gebracht en die luidt als volgt:

"(...) In uitvoering van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 20/04/2018 werd ingediend door:

*Naam: D(...)
Voorna(a)m(en): G(...)
Nationaliteit: Ghana
Geboortedatum: (...)
Geboorteplaats: (...)
Identificatienummer in het Rijksregister: (...)
Verblijvende te / verklaart te verblijven te: (...)
om de volgende reden geweigerd:*

De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie : Ontbrekende documenten : Bewijs van bestaansmiddelen van de Belg. (...)"

2. Over de rechtspleging

2.1 Aan de verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partij.

2.2 Overeenkomstig artikel 39/81, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) bezorgt de verwerende partij de griffier, binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, het administratief dossier, waarbij ze een nota met opmerkingen kan voegen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de verwerende partij weliswaar een nota met opmerkingen, maar geen administratief dossier heeft ingediend. De verwerende partij bevestigt dit laatste ook ter terechtzitting van 21 februari 2019.

De Raad wijst er dan ook op dat overeenkomstig artikel 39/59, § 1, eerste lid van de vreemdelingenwet de door de verzoekende partij vermelde feiten als bewezen worden geacht, tenzij deze feiten kennelijk onjuist zijn.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 52, § 3 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit), "*van de bevoegdheid*" en van de motiveringsplicht.

Zij zet in haar verzoekschrift het volgende uiteen:

"4.1.

De bestreden beslissing is problematisch te noemen.

In de bestreden beslissing wordt er immers toepassing gemaakt van het artikel 52, §3 van het vreemdelingenbesluit.

Art. 52, §3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1991 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen bepaalt evenwel letterlijk als volgt: (...)

Met andere woorden uit dit artikel volgt dat, indien niet alle vereiste bewijsstukken voorliggen, de bevoegdheid voor het nemen van de weigeringsbeslissing ligt bij het gemeentebestuur.

De bevoegdheid voor het nemen van deze beslissing ligt dus niet bij de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

Het is pas als alle vereiste documenten werden overgemaakt aan het gemeentebestuur dat het dossier overgemaakt wordt aan de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie die dan de beslissing ten gronde neemt omtrent de verblijfsaanvraag.

*Dit volgt uit het artikel 52, § 4 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen
Vreemdelingebesluit: (...)*

4.2. (...) Verzoeker dient bovendien op te merken dat waar gesteld wordt dat het bewijs van bestaansmiddelen niet werd bezorgd hij inkomstenbewijzen bezorgd heeft. Meer nog, er is zelfs een aanvulling geweest op 18/07/2018 waaruit bleek dat verzoekers moeder een cursus volgt aangezien haar OCMW-assistent haar verwezen heeft naar het VSPW (zie stuk met nr. 3).

Verzoekers moeder heeft weliswaar een uitkering ontvangen van het OCMW. Dit neemt niet weg dat dit ten gronde diende beoordeeld te worden.

Dit onderzoek ten gronde is niet gebeurd nu er toepassing is gemaakt van het artikel 52, § 3 van het Koninklijk Besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen het gemeentebestuur én er dus gesteld wordt dat niet alle vereiste documenten zijn overgemaakt.

Het moge duidelijk zijn dat een uiterst summiere standaardbeslissing werd genomen en geen beslissing ten gronde.

De bestreden beslissing dient bijgevolg vernietigd te worden."

3.2 In haar nota met opmerkingen antwoordt de verwerende partij hierop het volgende:

"Verzoekende partij heeft op 20.04.2018 een aanvraag tot gezinshereniging ingediend, in functie van haar Belgische moeder.

Op 16.10.2018 besliste de burgemeester of zijn gemachtigde tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, aangezien verzoekende partij heeft nagelaten om de vereiste documenten voor te leggen, meer bepaald bewijs van bestaansmiddelen van de Belg.

De beslissing tot weigering van verblijf zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20) werd genomen in toepassing van art. 52 §3 van het K.B. dd. 08.10.1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Voormeld art. 52 §3 van het K.B. dd. 8.10.1981 luidt als volgt: (...)

Op grond van voormeld artikel dient de bijlage 20 genomen worden genomen door de Burgemeester van Gent of zijn gemachtigde en niet door de gemachtigde van de Staatssecretaris. (...)

Verzoekende partij haalt verder nog aan dat dat de aanvraag dd. 20.04.2018 werd aangevuld.

Dienaangaand verwijst verzoekende partij naar een stuk waaruit blijkt dat de moeder van verzoeker een cursus volgt.

Verweerder laat gelden dat verzoekende partij heeft nagelaten om bewijs van bestaansmiddelen van de moeder voor te leggen.

De aanvullende stukken dd. 18.07.2018 kunnen absoluut geen afbreuk doen aan het feit dat er geen bewijzen van bestaansmiddelen in hoofde van de moeder van verzoekende partij werden neergelegd en dit binnen de termijn van 3 maanden na de aanvraag dd. 20.04.2018.

Opnieuw kan de kritiek van verzoekende partij niet worden aangenomen.

De verwerende partij merkt op dat de gemachtigde van de burgemeester van de Stad Gent geheel terecht, en binnen de hem ter zake toebedeelde bevoegdheid, oordeelde dat het verblijf van meer dan drie maanden aan verzoeker diende te worden geweigerd .

De gemachtigde handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die verzoekers concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels.

De in casu bestreden beslissing werd rechtmatig genomen, zonder miskennis van de beginselen van behoorlijk bestuur waarvan verzoeker de schending aanvoert.

De verwerende partij is de mening toegedaan dat verzoekers eerste en enig middel niet ernstig is. Het kan niet worden aangenomen. (...)

3.3 De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 5 december 2011, nr. 216.669; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 14 juli 2008, nr. 185.388). De materiële motivering vereist met andere woorden dat voor elke administratieve beslissing rechtens aanvaardbare motieven met een voldoende feitelijke grondslag moeten bestaan.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De voorgehouden schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van de bepaling waarop de bestreden beslissing steunt, met name artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, waarvan de verzoekende partij eveneens de schending aanvoert.

Artikel 52 van het vreemdelingenbesluit luidt als volgt:

“§ 1. Het familielid dat zelf geen burger van de Unie is en zijn familieband overeenkomstig artikel 44 bewijst, dient een aanvraag in voor een verblijfkaart van familielid van een burger van de Unie bij het gemeentebestuur van de plaats waar hij verblijft door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 19ter.

In dit geval wordt de betrokkene, na de controle van de verblijfplaats, ingeschreven in het vreemdelingenregister en in het bezit gesteld van een attest van immatriculatie (model A) met een geldigheidsduur van zes maanden, te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

Na de woonstcontrole wordt de betrokkene ingeschreven in het vreemdelingenregister en hij ontvangt een attest van immatriculatie model A met een geldigheidsduur van zes maanden te rekenen vanaf de aanvraag. (...)

§ 2. Bij de aanvraag of ten laatste binnen de drie maanden na de aanvraag dient het familielid bovendien de volgende documenten over te maken :

1° het bewijs van zijn identiteit overeenkomstig artikel 41, tweede lid, van de wet;

2° de documenten waarmee op geldige wijze kan worden vastgesteld dat hij de voorwaarden die zijn voorgeschreven bij de artikelen 40bis, § 2 en § 4, of 40ter, van de wet, die op hem van toepassing zijn, vervult.

§ 3. Indien het familielid na afloop van drie maanden niet alle vereiste bewijsdocumenten heeft overgemaakt of indien uit de woonstcontrole niet blijkt dat het familielid op het grondgebied van de gemeente verblijft, weigert het gemeentebestuur de aanvraag door middel van een bijlage 20 dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.

§ 4. Indien het familielid alle vereiste documenten heeft overgemaakt, maakt het gemeentebestuur de aanvraag over aan de gemachtigde van de minister.

(...)

Indien de minister of zijn gemachtigde het recht op verblijf niet erkent, wordt het familielid van deze beslissing kennis gegeven door de afgifte van een document overeenkomstig het model van bijlage 20, dat desgevallend een bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Het attest van immatriculatie wordt ingetrokken.”

Het wordt niet betwist dat de verzoekende partij een aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indiende, in functie van haar Belgische moeder. Bijgevolg moest de verzoekende partij aantonen dat zij zich bevindt in de voorwaarden bepaald in artikel 40ter, § 2 van de vreemdelingenwet. De blijkens de bestreden beslissing relevante voorwaarde is het “bewijs van

bestaansmiddelen van de Belg”, zijnde de voorwaarde voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet dat de Belgische referentiepersoon moet beschikken over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen.

In casu werd de aanvraag geweigerd door het gemeentebestuur, overeenkomstig artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit, omdat de verzoekende partij niet binnen de gestelde termijn zou hebben aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie. De ontbrekende documenten betreffen volgens de bestreden beslissing het bewijs van bestaansmiddelen van de Belg.

De verzoekende partij betwist in haar verzoekschrift de vaststelling dat geen bewijs van bestaansmiddelen zou zijn bezorgd. Zij stelt dat zij inkomstenbewijzen heeft bezorgd en verwijst ook naar een aanvulling van 18 juli 2018, die zij als stuk 3 bij haar verzoekschrift voegt. Zij geeft aan dat haar moeder (zijnde de referentiepersoon) weliswaar een uitkering heeft ontvangen van het OCMW, maar dat dit niet wegneemt dat dit ten gronde moest beoordeeld worden. Zij besluit dat dit onderzoek ten gronde niet is gebeurd, nu er toepassing is gemaakt van het voormelde artikel 52, § 3 en er dus wordt gesteld dat niet alle vereiste documenten zijn overgemaakt.

De Raad herhaalt in de eerste plaats dat de verwerende partij aan hem geen administratief dossier heeft overgemaakt, zodat hij slechts kan voortgaan op de door de verzoekende partij vermelde feiten, voor zover deze niet kennelijk onjuist zijn. Vervolgens stelt de Raad vast dat de verzoekende partij aanvoert wel inkomstenbewijzen te hebben bezorgd, bijkomend verwijst naar een aanvulling van 18 juli 2018 en haar stuk 3 bij het verzoekschrift, en ten slotte aangeeft dat haar moeder een uitkering heeft ontvangen van het OCMW. Er liggen geen elementen voor op basis waarvan de Raad zou moeten aannemen dat deze aangehaalde feiten kennelijk onjuist zijn. Integendeel, uit het betrokken stuk 3 bij het verzoekschrift blijkt het volgende. Het betreft een brief van 18 juli 2018 van P. H., hulpverlener bij CAW Oost-Vlaanderen, gericht aan de Dienst Vreemdelingenzaken, waarin gesteld wordt dat de moeder van de verzoekende partij gezocht heeft naar werk, maar dit tot nu toe niet gevonden heeft, en dat zij is ingeschreven voor een cursus Huishoudhulp bij het “VSWP” vanaf september 2018. Ook wordt het volgende gesteld: *“De andere voorwaarden zijn vervuld, zoals u kan zien in de bijlagen. Er zijn bewijzen van voldoende huisvesting, er is een ziekteverzekering.”* De bijlagen van deze brief zijn op zich niet bijgevoegd bij het verzoekschrift, maar uit de inventaris van de betrokken brief blijkt dat bijlage 5 de *“inschrijving cursus Huishoudhulp bij VSPW moeder”* betreft en bijlage 6 een *“attest inkomen moeder”*. De Raad kan bij gebrek aan administratief dossier niet nagaan wat de verzoekende partij precies wanneer heeft neergelegd, maar kan alleszins vaststellen dat een aanvulling van 18 juli 2018 nog valt binnen de in artikel 52, § 2 van het vreemdelingenbesluit voorziene termijn van drie maanden vanaf het indienen van de aanvraag op 20 april 2018. Verder moet de Raad op basis van de gegevens van het verzoekschrift aannemen dat de verzoekende partij *“inkomstenbewijzen”* heeft voorgelegd, waaronder het als bijlage 6 bij de brief van 18 juli 2018 gevoegde *“attest inkomen moeder”*. Bijgevolg kan de Raad slechts vaststellen dat de motivering van de bestreden beslissing, waarin de gemachtigde aangeeft dat het bewijs van bestaansmiddelen van de Belg ontbreekt, onjuist is en dat zodoende een schending van de materiële motiveringsplicht voorligt.

Bovendien wijst de Raad erop dat het gemeentebestuur in de geschetste omstandigheden, waarin moet worden aangenomen dat de verzoekende partij wel degelijk documenten heeft neergelegd om aan te tonen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet beschikt, deze stukken overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit had moeten overmaken aan de gemachtigde van de minister. Aangezien de beslissing om het verblijfsrecht al dan niet te erkennen overeenkomstig artikel 52, § 4, tweede en vijfde lid van het vreemdelingenbesluit slechts door de minister of zijn gemachtigde kan worden genomen, komt het vervolgens ook slechts toe aan de minister of zijn gemachtigde om op basis van een inhoudelijke beoordeling van de voorgelegde stukken na te gaan of deze stukken volstaan om te bewijzen dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de vreemdelingenwet beschikt. Doordat het gemeentebestuur in strijd met zijn verplichting op grond van het voormelde artikel 52, § 4, eerste lid heeft nagelaten de betrokken stukken over te maken aan de gemachtigde van de minister en in de plaats daarvan heeft geoordeeld dat geen bewijs van bestaansmiddelen van de Belg werd overgemaakt, is de minister of zijn gemachtigde niet kunnen overgaan tot de voormelde inhoudelijke beoordeling. In deze zin voert de verzoekende partij dan ook terecht aan dat de bestreden beslissing werd genomen in strijd met de bevoegdheidsverdeling tussen het gemeentebestuur en de bevoegde minister.

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij zonder meer dat de verzoekende partij heeft nagelaten om bewijs van bestaansmiddelen van de moeder voor te leggen, binnen de termijn van drie maanden na de aanvraag van 20 april 2018. Volgens haar kunnen de aanvullende stukken van 18 juli 2018 hieraan absoluut geen afbreuk doen. De verwerende partij gaat echter in het geheel niet in op het betoog van de verzoekende partij in haar verzoekschrift dat wel degelijk bewijzen werden neergelegd, en op de bij het verzoekschrift gevoegde stukken. Zij zet ook niet uiteen waarom de voormelde aanvulling niet relevant zou zijn. Met dit betoog, waarin de verwerende partij louter herneemt wat in de bestreden beslissing wordt gesteld, kan geen afbreuk worden gedaan aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

Bijkomend wijst de Raad er nog op dat, in de mate dat de bestreden beslissing zou zijn genomen omdat het gemeentebestuur oordeelde dat weliswaar een bewijs of bewijzen van bestaansmiddelen werd voorgelegd, maar dat deze als bewijs van bestaansmiddelen van de Belg voorgelegde stukken niet volstonden om deze bestaansmiddelen daadwerkelijk te bewijzen, de verzoekende partij terecht aanvoert dat het gemeentebestuur niet bevoegd is om een onderzoek ten gronde te voeren. Zoals hoger reeds herhaaldelijk aangegeven, kan het gemeentebestuur overeenkomstig artikel 52, § 3 van het vreemdelingenbesluit slechts vaststellen dat *überhaupt* geen documenten met betrekking tot een of meerdere voorwaarden voorzien in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de vreemdelingenwet werden neergelegd. Van zodra de aanvrager wel stukken heeft neergelegd waarmee hij wenst aan te tonen dat hij zich in de betrokken voorwaarden bevindt, moet – zoals ook reeds meermaals aangegeven – het gemeentebestuur deze stukken overeenkomstig artikel 52, § 4, eerste lid van het vreemdelingenbesluit overmaken aan de gemachtigde van de minister, waarna de minister of zijn gemachtigde overgaat tot een onderzoek ten gronde. In de mate dat het gemeentebestuur *in casu* zelf tot zulk onderzoek ten gronde zou zijn overgegaan, moet dan ook worden vastgesteld dat het zijn bevoegdheid heeft overschreden en zo artikel 52, § 3 van de vreemdelingenwet heeft geschonden.

De verwerende partij voert in haar nota met opmerkingen slechts aan dat door de burgemeester of zijn gemachtigde tot een weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd besloten, aangezien de verzoekende partij heeft nagelaten om de vereiste documenten voor te leggen, meer bepaald bewijs van bestaansmiddelen van de Belg. De verwerende partij citeert het voormelde artikel 52, § 3 en besluit dat de beslissing op grond van dit artikel door de burgermeester of zijn gemachtigde moest worden genomen, en niet door de gemachtigde van de staatssecretaris, thans de minister. De verwerende partij gaat in haar nota met opmerkingen dan ook niet in op de mogelijkheid dat het gemeentebestuur toch tot een inhoudelijke beoordeling zou zijn overgegaan, zodat zij met haar betoog geen afbreuk kan doen aan de hoger gemaakte vaststellingen van de Raad.

3.4 Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 16 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig maart tweeduizend negentien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE